

Брутъ. Има ли още двама живи Римляни като тѣзи? — Последний отъ Римлянитѣ, прощавай! Не възможно е Римъ втори пътъ да роди подобния ти. — Приятели, по много сълзи дължіж на този мъртвецъ, отъ колкото вий ще ма видите да му исплатіж. — Ще намѣріж врѣме, Кассие, ще намѣріж врѣме. — Елате да испроводимъ тѣлото му въ Тасо; не бива погребението да стане въ станътъ ни, защото ще ни обеспокои. — Лабео и Флавие, наредете войскитѣ ни; — часа е три, и Римляни, до довечера, ний ще опитами честта си още веднѣжъ въ втори бой. (*Излизатъ.*)

ЯВЛЕНИЕ IV.

Друга часть на бойното поле.

Влизатъ, блящещъ са, войници и отъ двѣтъ страни; послѣ БРУТЪ, КАТОНЪ, ЛУЦИЛИЙ и други.

Брутъ. Още съотечественници, О, дръжте са още!

Катонъ. Кой е този, който не ще са държи? Кой ще доде съ мене? Ще провъзгласіж името си по бойното поле: — Азъ съмъ синъ на Марка Катона, врагъ на тиранитѣ и приятель на отечеството си; азъ съмъ синъ на Марка Катона! (*напада на неприятеля*)

Брутъ. А азъ съмъ Брутъ, Маркъ Брутъ, азъ; — Брутъ, приятель на отечеството си; знайте ма за Брутъ.

(*Излиза като напада на неприятеля. Катона го заобикалятъ и той пада.*)

Луцилий. О, младий, благородний Катоне, паднах ли и ти? Ти умрѣ храбро като Титиния, ще та почитатъ като Катоновъ синъ.

1. **Войникъ.** Предай са, или умирашь.

Луцилий. Предавамъ са само да умрѣ; на ти толкозъ (*изважда да му дава пари*) Убий Брута и получи честь съ смъртта му.

1. **Войникъ.** Не, ти си добъръ робъ.

2. **Войникъ.** Мѣсто, хей! Кажете Антонию уловихми Брута.

1. **Войникъ.** Азъ ще извѣстіж това: — ето той иде.